

Libris .RO

Ilustrație copertă: *Prof. Dana Velea*
Respect pentru oameni și cărți
Ilustrații interior: *Giorgian Gînguț*

Mara Onel

DANTE

 EDITURA CARMINIS

– Mărită-te cu mine, iubito!

Într-o singură fracțiune de secundă, mintea mi se umple de amintiri, de acum și de ceea ce ar putea fi viitorul. Înainte să mă ridic în brațe și să mă lipească de pieptul lui, pentru un sărut lung, îmi găsesc vocea să rostesc:

– Da!

Cuprins

Prolog	5
Capitolul 1. Îmi uitasem telefonul	11
Capitolul 2. Nu credeam că ești genul ăla de fată	15
Capitolul 3. Te-ai rățăcit?	19
Capitolul 4. Începutul lui întotdeauna	25
Capitolul 5. De ce?	31
Capitolul 6. Fratele meu geamăn	35
Capitolul 7. Trebuia să te sărut	44
Capitolul 8. Iubește puțin... ..	48
Capitolul 9. Hai să facem o-nțelegere	55
Capitolul 10. Dintre toate întrebările... ..	62
Capitolul 11. O blondă	68
Capitolul 12. O brunetă	73
Capitolul 13. Mai bine nu	78
Capitolul 14. Cel mai întunecat loc... ..	85
Capitolul 15. Poate o noapte. Poate mai mult	90
Capitolul 16. Un motel	96
Capitolul 17. O diversiune	101
Capitolul 18. Chiar acum	108
Capitolul 19. Calea către Paradis	111
Capitolul 20. Mă îndoiesc	117
Capitolul 21. E vacanță	121
Capitolul 22. Katherine	124
Capitolul 23. O minciună nevinovată	128
Capitolul 24. Adio!	131
Capitolul 25. Speranță. Cinci ani mai târziu... ..	136
Capitolul 26. Băiatul rău	144
Capitolul 27. Șșș!	151
Capitolul 28. Cu tine. Un an mai târziu... ..	155

NU...

Conform ceasului care ticăie netulburat pe peretele camerei mele, este aproape ora unsprezece ziua. Dacă m-aș strădui suficient, probabil că aș reuși să-mi deschid ochii de tot și să mă trezesc de-a binelea, însă nu încerc. Doar pe jumătate trează, cu ochii închiși, stau întinsă în pat și mă concentrez asupra frânturilor de amintiri din noaptea trecută. Eram destul de sigură că mă opriseam la un singur pahar, dar acum pare imposibil să fie adevărat (poate am primit altceva decât am comandat, asta e singura explicație pe care o găsesc). Eram, de asemenea, convinsă că dădusem de bucluc și totuși, iată-mă aici, în

camera mea, în siguranță. Un fior îmi străbate corpul, la amintirea căldurii neplăcute a mâinilor care mă înconjuraseră. Urmează un moment în care mintea mi se umple de gol. Prea multe secvențe fără sens îmi trec prin fața ochilor într-o fracțiune de secundă și nu le pot desluși. Apoi îmi ia ceva să înțeleg că patul stă pe loc, iar mișcarea ca un legănat e doar în gândurile mele – e senzația pe care am avut-o în mașina aceea. Iar restul este în ceață.

Telefonul îmi vibrează pe noptieră. Mă întind leneșă după el, doar ca să constat că am primit încă un mesaj de la Emily, în care se preface că acum îi pasă de mine. Îl ignor și un ciocănit la ușa oricum deschisă mă face să uit cu totul de el.

– Intră, mormăi.

– Kate, începe tata, așezându-se pe marginea patului. Ești bine?

– Mda.

– Uite, îmi pare rău că nu mă descurc întotdeauna și poate nu te înțeleg mereu. Îmi

dau seama că e greu să n-o ai pe mama ta, dar nu cred că asta îți dă voie să te porți...

– Ajunge, mă plâng eu. Nu vreau să vorbesc despre asta. Te rog, adaug, pe un ton mai moale.

Nu am dispoziția necesară să ascult teorii despre bine și rău și în niciun caz nu vreau să mai aud vreun cuvânt despre mama, care ne-a părăsit când eram mică. Nici el n-o menționează prea des, deși știu că se gândește la ea în fiecare zi. O aduce în discuție doar atunci când se simte depășit de situație și începe să-și facă griji că-mi lipsește o figură maternă. L-am asigurat de fiecare dată că nu mi-am dorit niciodată mai mult decât am și că se descurcă grozav, dar știu că, după noaptea trecută, are tot dreptul să se îndoiască. Numai că nu am nevoie de o astfel de discuție acum, pentru că realizez și singură că am dat-o în bară și că am avut un noroc chior că am ajuns acasă fără probleme. Cum am reușit, rămâne încă un mister. Tata îmi întrerupe șirul gândurilor:

- Oricum, e bine că nu te-ai lăsat dusă de val prea mult și ai luat taxiul spre casă la timp.

- Cât despre asta... Am coborât singură din mașină?

- Nu.

Ochii mi se măresc și aștept să-mi spună cine era cel care m-a ajutat.

- Am deschis ușa când farurile s-au oprit în fața casei, iar șoferul a fost drăguț și te-a condus până la mine.

- Șoferul? Îngân ca un copil.

- Un domn între două vârste, da. De ce?

- Doar întrebam, ridic din umeri, simulând o lipsă de interes.

De la parter, telefonul sună strident. Tata se ridică și mă lasă singură, rătăcită printre gânduri. O altă amintire mi se strecoară în minte: soneria unui telefon și o voce joasă rostind ceva ce semăna cu *Mda*, mă întorc. *Îmi uitasem telefonul.*

Luni dimineață, cu cincisprezece minute înainte de ora opt, cobor din autobuz și intru pe poarta liceului. Abia când mă uit în jur și observ că nimeni nu pare interesat de prezența mea în mod deosebit, realizez că subconștientul meu se aștepta ca lumea să-mi arunce ocheadă și să șușotească pe la spatele meu, pentru că sunt atât de firavă încât nu fac față nici măcar unui singur pahar. Să văd că mă pot pierde în fundal, ca de obicei, îmi aduce o ușurare pe care nici nu știam că o așteptam. Lucrurile au intrat în normal și, pe

măsură ce ziua se apropie de final, am tot mai mult sentimentul că seara de sâmbătă face parte dintr-un coșmar îndepărtat, deja dat uitării. Am depus tot efortul pentru a o evita pe Emily, pentru că încă nu știu cum să-i spun că lumile noastre nu se intersectează și ar fi mai bine pentru amândouă să nu mai încercăm să le contopim. În afară de asta, totul s-a desfășurat în ritmul obișnuit. Mai am o singură oră, apoi o să fiu liberă să mă întorc acasă, la o carte sau un film bun și viața mea va fi ca și până acum, de parcă sâmbătă n-a existat. Înainte să deschid ușa sălii de clasă, respirația mi se oprește. James – acum îmi amintesc numele lui – mă strigă. Din trei pași mari, elimină distanța dintre noi, astfel că acum aproape că-i pot simți respirația fierbinte pe obrazul meu. Un déjà-vu puternic îmi aduce pe brațe senzația căldurii palmelor lui.

– Trebuie să recunosc că sunt surprins, rostește, fără să accentueze vreun cuvânt.

Nu te așteptai să nu-ți cad în brațe, nu?

– De ce?

– Nu credeam că ești genul ăla de fată, ridică din umeri.

– Care gen?

– Cel pe care l-ar alege Dante.

Îmi simt fața inexpressivă, cât timp îi procesez cuvintele. *Cel pe care l-ar alege Dante.* Dante nu-i un nume prea comun. Știu că vorbim despre aceeași persoană, fiindcă singurul Dante din liceul ăsta este Dante Hayes. Nimeni nu știe prea multe despre el. Îi pot număra prietenii pe degetele de la o mână și sunt toți la fel: niște adolescenți egoiști, care se cred centrul universului. Nu-l văd des, dar știu că este acel băiat la care nu-i nevoie să te uiți de două ori, ca să te decizi dacă arată sau nu bine. E băiatul la care te uiți de două ori *tocmai pentru că arată bine.* Însă n-am avut niciodată ocazia și n-am fost niciodată suficient de interesată încât să mă uit mai jos de chipul său, deci n-aș putea spune care e stilul lui vestimentar sau cât este de înalt. Vreau atât de mult să-l

întreb pe James despre ce vorbește, însă am sentimentul că asta m-ar da cumva de gol, ceea ce e lipsit de sens, pentru că n-am niciun secret. Mă uit la el cu o expresie care sper că e încrezătoare și transmite mesajul *Ca să vezi!* și intru la oră. Restul serii, în urechi îmi răsună la nesfârșit discuția asta din care n-am înțeles nimic.

E miercuri și am terminat ultima oră mai devreme. Dacă nu se întâmpla asta, nu m-aș fi întâlnit cu Emily, care chiulește de la matematică, așa că pierde vremea prin curtea liceului. Dar s-a întâmplat.

– Hei, tu, mă oprește ea. Care e problema ta?

– A mea? Nu eu joc teatru, de parcă mă interesează cum te simți, după ce te-am lăsat singură cu James Brown, îi amintesc, rece.

– Ești nebună? N-am idee la ce te referi, dar dacă ai avut șansa să bei cu James, ar trebui să-mi mulțumești.

